P. III, 1815

Preţul unui exemplar 5 Lei.

Serviciul-Mondial

Corespondenţă internaţională pentru studiul problemei jidoveşti

APARE DE DOUA ORI PE LUNA IN 13 LIMBI
germană / engleză / franceză / rusă / ungară / spaniolă / română
olandeză / suedeză / daneză / norvegiană / sârbă / croată

1 August 1942
15 August 1942

Nr. III/15 şi 16 Editura în Frankfurt/Main

K/0075

P. 122740

Număr dublu

CUPRINSUL: 1. Pentru a despresura Uniunea Sovietelor, iudaismul mondial intenţionează să creeze un „al doilea front" cu concursul corciturei jidoveşti Bullitt, al jidanului Maisky şi al lui Litwinow-Finkelstein. — 2. Potrivit planurilor iudaismului mondial, lupta pentru libertatea poporului indian trebue infrântă prin acţiunea comuniştilor indieni. — 3. Ministrul-preşedinte Quisling a pus din nou în vigoare în forma sa originară art. 2 din vechea lege norvegiană care le interzicea jidanilor şederea în ţară. — 4. Presa elveţiană caută ca prin propaganda ei pentru Uniunea Sovietelor să trezească şi să întreţină un defetism european.

1. Pentru a despresura Uniunea Sovietelor, iudaismul mondial intenţionează să creeze un „al doilea front" cu concursul corciturei jidoveşti Bullitt, al jidanului Maisky şi al lui Litwinow-Finkelstein

La 16 Iulie 1942, s'a anunţat din Stockholm şi din Berna că corcitura jidovească William C. Bullitt ar fi sosit la Londra din ordinul lui Roosevelt cu o misiune specială. El trece drept o persoană de deosebită încredere a lui Roosevelt, având rangul de ambasador, dar mai îndeplineşte actualmente şi oficiul de „asistent pentru probleme speciale" la Ministerul de marină al

Biblioteca Universitară Bucureşti

Statelor Unite. Ştiri suedeze venite din Londra, împărtăşesc părerea că Bullitt „ambasadorul marinei" are însărcinarea de a examina în ce fel s'ar putea mări furnizările de material faţă de Uniunea Sovietelor şi prin ce mijloace s'ar putea îmbunătăţi şi asigura sistemul de protecţie al convoaielor. Insuşi Bullitt a şi declarat în faţa reprezentanţilor presei că preşedintele Roosevelt i-a încredinţat anumite misiuni în legătură cu problemele marinei, despre care însă nu poate să vorbească. Prin aceasta el a recunoscut c'ar fi venit la Londra în misiune secretă. Fapt este că îndată după sosirea sa a şi avut mai multe consfătuiri cu Alexander, primul lord al amiralităţii.

Reprezentantul londonez al foii marxiste „Sozialdemokraten", care apare la Stockholm, remarcă că în întreaga Anglie i se atribue o deosebită importanţă misiunii lui Bullitt, dată fiind situaţia catastrofală a transporturilor pe apă, situaţia desperată din Uniunea Sovietelor, precum şi colaborarea marinei anglo-americane în partea aceasta a Atlanticului.

Ce misiune o fi având atunci corcitura jidovească Bullitt la Londra? Acest trimis special al lui Roosevelt se ridică din capul locului deasupra numeroşilor agenţi speciali americani care inundă în ultimile luni capitala Angliei. Bullitt nu obişnueşte să ia asupra sa rezolvirea unor chestiuni mărunte. Pe oriunde apare el, se ivesc întotdeauna chestiuni de o deosebită importanţă, căci această vicleană corcitură jidovească nu e doar un reprezentant al intereselor poporului american, ci este dimpotrivă în acelaşi timp confidentul iudaismului mondial şi al marei finanţe jidoveşti, precum şi omul de încredere al lui Roosevelt, ca şi al bolşevismului. Tocmai din aceste considerente Bullitt este ţinut mereu în focarul politicii mondiale jidoveşti şi i se încredinţează numai acele misiuni, a căror îndeplinire este de o importanţă hotărîtoare pentru viitorul iudaismului.

Corcitura jidovească Bullitt este unul din cei mai intimi colaboratori şi sfătuitori ai băncii atotputernice jidoveşti Kuhn, Loeb & Co. din Statele Unite, care, după cum se ştie, a finanţat în anul 1917 revoluţia bolşevică. Drept aceea Bullitt a dus o luptă înverşunată pentru recunoaşterea politică a Uniunii Sovietelor de către Statele Unite, iar o bucată de vreme a fost chiar la Moscova în calitate de observator politic. Mai târziu şi-a pus toate puterile pentru alegerea lui Roosevelt ca preşedinte. Cu concursul prietenului său Roosevelt, îndată ce acesta a fost ales, i-a reuşit în anul 1933 să obţină recunoaşterea politică a Uniunii Sovietelor de către Statele Unite. Tot în acel an Bullitt a şi fost numit ca prim-ambasador american la Moscova. Vedem deci cum duc firele de legătură dela Bullitt la Roosevelt şi la banca jidovească Kuhn, Loeb & Co. iar de aici la bolşevism şi cât de activ este Bullitt, neobositul agent de legătură între iudaismul mondial, marea finanţă jidovească, Roosevelt şi bolşevismul jidovesc.

Pretutindeni unde apare Bullitt, se pun la cale lucruri deosebite. In anul 1936, urmând instrucţiunile preşedintelui Roosevelt şi ale clicei jidoveşti de asmuţare la războiu din spatele său, Bullitt a venit ca ambasador american la Paris. Acolo s'a comportat chiar dela început ca un aprig asmuţător la războiu împotriva Germaniei; fără îndoială deci c'a primit din partea camarilei sale jidoveşti misiunea de a pregăti în Franţa atmosfera de războiu. Şi tot el a fost acela care a influenţat francmasoneria franceză, ca să intervină efectiv pentru deslănţuirea unui războiu împotriva Germaniei. Aceeaşi însărcinare o avea dânsul pentru Polonia şi Anglia.

Atât Polonia cât şi Anglia trebuiau să participe la acest războiu. La 19 Noemvrie 1938, în timp ce Bullitt îşi petrecea în Statele Unite concediul său, a avut o lungă întrevedere cu ambasadorul polon din Washington, Contele

Jerzy Potocki, punând la cale participarea Poloniei la războiu împotriva Germaniei. La întrebarea pusă de Potocki dacă şi Statele Unite vor lua parte la acest războiu, Bullitt răspunse:

„Nici nu mai încape îndoială că vor lua parte, dar aceasta numai după ce vor intra mai întâiu în acţiune Anglia şi Franţa."

La 14 Ianuarie 1939, Bullitt a mai avut o întrevedere cu Contele Potocki, în care i-a spus verde în faţă că în caz de războiu Statele Unite vor trece de partea democraţiilor europene, Anglia şi Franţa, şi vor participa activ la războiu, iar pe lângă aceasta vor mai sprijini pe Aliaţi prin furnizarea unui imens material de războiu.

La 24 Martie 1939, pentru a forţa izbucnirea războiului, Bullitt l-a montat pe Kennedy, ambasadorul american de pe acea vreme la Londra, ca să-l provoace direct pe Chamberlain să încheie o alianţă cu Polonia împotriva Germaniei.

Şi nu mai târziu decât la 30 Martie 1939, Chamberlain a declarat în Camera Comunelor că Anglia este dispusă să dea garanţii Poloniei.

La 6 Aprilie 1939 a şi fost semnată la Londra alianţa dorită de Bullitt dintre Anglia şi Polonia.

Atât în Polonia cât şi'n Franţa şi'n Anglia, Bullitt a determinat cursul evenimentelor politice în aşa fel, încât acestea au dus la izbucnirea războiului împotriva Germaniei. Spre deosebita satisfacţie a patronilor săi jidani, Bullitt şi-a îndeplinit aşa dar misiunea ce i-a fost încredinţată de către iudaismul mondial, de a deslănţui în Europa cât de curând războiul împotriva lui Hitler.

Spre sfârşitul anului 1941, Bullitt şi-a făcut apariţia în Răsăritul apropiat în calitate de însărcinat special al lui Roosevelt. La o conferinţă secretă care a avut loc la Ierusalim şi la care au luat parte alături de marele comisar Mac Michael şi o serie de conducători sionişti, Bullitt a fixat chiar frontierele „Palestinei Mari, statul independent al jidanilor", pe care iudaismul mondial trebuia să-l aibă în vedere în cazul când Aliaţilor le-ar succede să iasă biruitori din războiu. Nici nu mai încape îndoială că activităţii lui Bullitt i se datoreşte faptul că politica britanică din teritoriile stăpânite de Englezi era orientată întocmai în direcţia dorită de iudaismul mondial.

In executarea ordinelor iudaismului mondial, Bullitt a întreprins la începutul anului 1942 o călătorie la Moscova în calitate de însărcinat special al lui Roosevelt. Aici a avut de îndeplinit iarăşi o misiune importantă. Se ştie că în iarna trecută, Sovietele trăgeau nădejdea că vor putea străpunge frontul german prin necontenite atacuri în masă întreprinse chiar şi pe cel mai mare ger sau zăpadă şi c'ar putea totuşi schimba cursul războiului în favoarea lor. Acest plan al bolşevicilor a fost spulberat cu desăvârşire. Armatele sovietece au trebuit să sângereze îngrozitor în iarna trecută fără să-şi mai ajungă scopul.

Iudaismul mondial se temea deci la începutul anului 1942, că bolşevicii ar putea să-şi dea seama de zădărnicia încercărilor lor şi că ar fi în stare să renunţe la atacurile lor în masă.

După planurile iudaismului mondial însă, armata germană trebuia hărţuită fără răgaz, deoarece se nutria speranţa că prin aplicarea acestei tactici s'ar putea împiedeca în timpul verii, o ofensivă mai mare a armatei germane. Tocmai de aceea corcitura jidovească Bullitt a fost trimis la Moscova, ca să-i convingă pe despoţii sovietici că trebue să continue atacurile în masă, fără să mai ţină seama de zădărnicia sau de absurditatea lor. Corcitura jidovească Bullitt le-a împărtăşit jidovilor sovietici aceste directive ale iudaismului mondial.

Acum Bullitt se află la Londra şi are iarăşi de îndeplinit importante misiuni de ale iudaismului mondial, despre care însă încă nu poate vorbi deschis. Noi credem totuşi că nu e chiar atât de greu de ghicit misiunea ce i s'a încredinţat lui Bullitt la Londra.

Datorită necontenitelor înfrângeri militare suferite de armata sovietică, iudaismul mondial a devenit cât se poate de neliniştit. Se teme de o imediată prăbuşire a rezistenţei sovietice. Această teamă a iudaismului a mai fost accentuată prin strigătul desperat de ajutor ce i-a fost adresat la sfârşitul lunii Mai 1942 de către jidovii sovietici adunaţi în congres la Moscova. Iudaismul mondial e avertizat să sară în ajutorul Uniunii Sovietelor cu toate mijloacele de care dispune spre a despovăra armata roşie zdrobită, de nu, Uniunea Sovietelor se prăbuşeşte. Acesta este strigătul desperat al jidovilor sovietici către consângenii lor din întreaga lume. Iudaismul mondial va încerca acum orice pentru a salva bolşevismul jidovesc. Nu demult a şi fost încheiat un pact între Churchill şi Antony Eden ca reprezentanţi ai guvernului britanic şi Molotow ca reprezentant al Uniunii Sovietelor, prin care guvernul britanic, în cazul unei victorii a Aliaţilor, predă Europa în mânile bolşevismului jidovesc; pentru a despovăra Uniunea Sovietelor, Anglia se obligă să creeze în Europa, încă în anul 1942, un „al doilea front". Acest punct al pactului anglo-sovietic coincide deci întocmai cu tendinţele iudaismului mondial şi nu mai încape îndoială că se datoreşte iniţiativei jidoveşti. S'a priceput deci iudaismul ca, cu ajutorul Uniunii Sovietelor să ţină din scurt Anglia prin obligaţii contractuale. Intre timp însă în întreaga presă jidovească din lume răsună din ce în ce mai imperioasă chemarea pentru crearea celui de „al doilea front". Spre a evita prăbuşirea jidovo-bolşevicilor, mai cu seamă Anglia trebue să participe la conducerea războiului mult mai activ de cum a fost cazul până acum. Prin orice mijloace, iudaismul mondial vrea să determine acum o schimbare în mersul războiului în favoarea Aliaţilor. Drept aceea pe viitor armatele engleze şi americane trebue să se jertfească pe altarul sângeros al războiului în intervenţii masive şi fără de sens spre marea onoare a iudaismului mondial. Şi deoarece aceasta este voinţa neînduplecată a iudaismului mondial, se poate uşor presupune că misiunea lui Bullitt la Londra este în legătură cu aceste planuri jidoveşti. Bullitt trebue să le aducă aminte cercurilor guvernamentale engleze de angajamentele ce şi le-au luat prin pactul Molotow, la sfârşitul lunei Mai 1942. El trebue să le deschidă ochii Englezilor că a sosit momentul suprem pentru a se achita de obligaţiunea contractată în pact, de a crea un „al doilea front". Pe scurt, Bullitt trebue să poarte grija ca pe viitor Anglia să participe la război mai intensiv ca până acum. El are misiunea de a purta de grijă ca Anglia să execute în cel mai scurt timp posibil cele făgăduite lui Molotow, spre a despovăra Uniunea Sovietelor. In afară de aceasta el mai trebue să examineze împreună cu oficialităţile competente britanice, mijloacele şi căile prin care s'ar putea înfăptui acestea în modul cel mai fericit. Şi deoarece Bullitt nu-i numai primul purtător de cuvânt al lui Roosevelt şi a guvernului american, ci, ceea ce trage şi mai mult în cumpănă la guvernul britanic, fiind venit la Londra în numele comandamentului politic al iudaismului mondial, nici nu mai încape îndoială că-i va succede să-i impună guvernului britanic planurile sale.

Că iudaismul este foarte preocupat de o despovărare militară a Uniunii Sovietelor, mai reiese şi din faptul că ambasadorul Sovietelor la Londra, jidanul Maisky, a sprijinit activitatea lui Bullitt printr'aceea că a intervenit pe lângă guvernul englez, încercând să-l convingă pe acesta de nevoia neapărată ca să i se dea de urgenţă Uniunii Sovietelor ajutoare pozitive. La 24 Iulie 1942 s'a anunţat din Berna că Maisky a avut lungi consfătuiri cu Churchill şi

Eden, precum şi cu şefii supremi ai armatei, marinei şi aviaţiei britanice, în care a fost desbătută cu deamănuntul problema livrării de ajutoare militare pentru Uniunea Sovietelor.

Corespondentul elveţian al ziarului „General-Anzeiger" din Frankfurt pe Main, a comunicat din Geneva la 25 Iulie 1942, că Maisky a adresat chiar şi un apel către presa londoneză spre a sublinia pretutindeni necesitatea unui ajutor imediat. In această declaraţie adresată presei, Maisky spune printre altele că guvernul din Moscova atrage în modul cel mai insistent atenţia Aliaţilor asupra situaţiei extrem de primejdioase în care se găseşte azi Uniunea Sovietelor. Nici nu mai încape îndoială că în momentul de faţă, războiul a ajuns la punctul său culminant. Se pune acum întrebarea dacă Uniunea Sovietelor s'ar putea sau nu menţine ca o forţă militară organizată şi dacă ar fi cândva în stare să joace un rol militar de mare putere în legătură cu Aliaţii din Apus. Aceasta este problema principală în negocierile de astăzi dintre Londra şi Washington. Precizarea aceasta prezintă o deosebită importanţă, întru cât coincide întocmai cu strigătul desperat de ajutor adresat iudaismului mondial de către congresul jidovesc ce s'a ţinut la Moscova la sfârşitul lunei Mai 1942. Şi acest congres a cerut ajutoare militare urgente pentru Uniunea Sovietelor, căci de altfel prăbuşirea colosului rusesc este inevitabilă.

Cât de precară este situaţia bolşevismului jidovesc, mai reiese şi din faptul că Maisky nu se mărgineşte numai la convorbiri oficiale cu membrii guvernului şi cu militarii britanici, dar nu-i scapă nici o ocazie să facă atmosferă pentru crearea celui de „al doilea front". Această reclamă oficială şi mereu crescândă pentru cel de „al doilea front" este inspirată şi dirijată în mare parte, fie direct fie indirect, de către ambasadorul sovietic la Londra.

La 26 Iulie 1942, a avut loc în piaţa Trafalgar din Londra o mare adunare, la care cercurile comuniste s'au dedat la o agitaţie extraordinar de intensă. Aşa de bunăoară până şi'n metropolitanele Londrei au apărut placate mari pentru a chema lumea la această adunare.

Participarea la această mare demonstraţie a corespuns reclamei făcute. La 26 Iulie 1942 au defilat peste o sută de mii de oameni pe piaţa Trafalgar din Londra, pentru ca sub semnul secerei şi al ciocanului, al steagurilor şi al placatelor roşii să ceară crearea unui „al doilea front" pentru despovărarea Uniunii Sovietelor, exercitând astfel o adevărată presiune asupra guvernului britanic. Jur împrejurul coloanei lui Nelson au fost montate megafoane. Pe la mijlocul înălţimii coloanei au fost atârnate uriaşe tablouri ale lui Timoşenko şi Ciang-Kai-Shek, ce priveau de sus marea manifestaţie, fapt care poate oferi o nouă dovadă pentru bolşevizarea progresivă a Angliei. Se înţelege că reclamând crearea celui de „al doilea front", Sovietelor nu le-a scăpat prilejul de a desfăşura în acelaş timp agitaţiile comuniste.

Adunarea a fost condusă de către preşedintele asociaţiei muncitorilor mineri Lawther, care a declarat că muncitorii mineri al căror interpret este dânsul, reclamă un front spre a despovăra Uniunea Sovietelor.

Aceste pretenţii ale maselor au fost exprimate şi în scris într'o adresă ce i s'a trimis lui Churchill.

In momentul de faţă, întreaga Anglie este cuprinsă de o imensă agitaţie pentru deschiderea celui de „al doilea front". Iată cu câtă dibăcie a fost pregătit terenul în Anglia de către iudeo-bolşevici. Astfel un membru al Camerei Comunelor, Sir Edward Grigg, a spus-o pe faţă că hotărîrea guvernului de a crea un „al doilea front" nu mai constitue nici un secret. Urmează doar ca

militarii să hotărească ceasul şi locul. Deputatul independent Granville a declarat într'o cuvântare că poporul englez trebue chemat la „o acţiune directă". Tot astfel şi deputatul independent Brown care de curând a fost ales în parlament, a declarat în faţa cercului său de alegători că „cel de al doilea front trebue creat acum şi nu abia peste un an".

Şi măsura în care îi obsedează pe Englezi gândul despovărării Uniunii Sovietelor, mai reiese şi din faptul că deputatul Brown a declarat la sfârşitul cuvântării sale că „chiar şi un fiasco e mai bun decât nimic".

De altfel în presa engleză se pot vedea articole care prezintă stăruitor publicului situaţia serioasă a teatrului răsăritean de operaţii şi deci nevoia crescândă a creării unui front pentru o despovărare. Corespondentul pentru politica externă a ziarului „Times" atrage într'un articol atenţia asupra enormei mase de trupe şi material de război care au fost acum aruncate în luptele de pe frontul de Est. După o ştire sosită din Moscova, ziarul accentuiază că neliniştea şi nerăbdarea oficialităţilor sovietice ar fi în continuă creştere, dat fiind faptul că au trecut săptămâni de-a-rândul de când Londra, Washingtonul şi Moscova au ajuns la o înţelegere privitoare la nevoia creării unui „al doilea front".

Astfel membrii guvernului şi oficialităţile britanice sunt sistematic montaţi ca să întreprindă în sfârşit despovărarea Sovietelor atât de dorită de către iudaismul mondial. Corcitura jidovească Bullitt cu tovarăşul său, jidanul Maisky, reclamă acum în numele iudaismului mondial şi al bolşevismului jidovesc, sacrificarea cu de-a-sila a armatei, marinei ca şi a aviaţiei britanice. Poporul englez trebue să-şi dea tributul său de sânge pentru cauza jidovească, deoarece iudaismul mondial mai persistă în credinţa absurdă că prin acest sacrificiu de sânge s'ar mai putea totuşi salva bolşevismul jidovesc în curs de prăbuşire.

Tot astfel stau lucrurile şi cu Statele Unite. Chiar şi Americanii trebue să-şi sacrifice soldaţii, marina şi aviaţia pentru ideea jidovească a celui de „al doilea front". Şi în Washington tot e un jidan acela ce susţine aceste pretenţii ale iudaismului mondial. După cum s'a anunţat din Stockholm la 23 Iulie 1942 şi după cum au şi confirmat şi numeroase ştiri engleze şi americane, reprezentantul lui Stalin din Statele Unite, jidovul Litwinow-Finkelstein, i-a cerut lui Roosevelt crearea imediată a celui de „al doilea front". Din Berna primim ştirea că Litwinow a mai avut o a doua consfătuire cu Roosevelt, la care au fost invitaţi „cei mai intimi consilieri militari ai preşedintelui", în frunte cu Amiralul Leahy, noul şef al marelui stat major. In urmă Roosevelt a mai avut o convorbire cu generalul Bradley, care trece drept şeful suprem al primei aviaţii americane. Astfel, atât în Anglia cât şi în Statele Unite, iudaismul mondial se pretează la orice numai pentru a pune pe roate o acţiune de ajutorare a bolşevismului jidovesc, fără să mai ţină seama dacă această acţiune ar putea avea sorţi de izbândă. Tuturor corespondenţilor englezi şi americani din Moscova, li s'au dat acolo instrucţiuni ca să atragă o deosebită atenţie Londrei şi Washingtonului, că Sovietele aşteaptă o imediată despovărare. La Moscova nici că se mai vorbeşte dacă şi când ar putea Aliaţii să intre în acţiune, ci, simplu de tot, că aceasta trebue să se întâmple cât de curând. Ziarele engleze merg până într'acolo încât îşi exprimă îngrijorarea că dacă în cel mai scurt timp nu va lua fiinţă un „al doilea front", atunci prăbuşirea Uniunii Sovietelor este inevitabilă deoarece moralul sovietic nu mai poate rezista unei presiuni de aşa proporţii.

Din izvoare din anturajul ambasadorului sovietic, corespondentul american

al lui „Times Herald" anunţă că Litwinow ar considera situaţia ca cea mai mare criză a Aliaţilor dela Dünkirchen încoace şi că şi-ar fi exprimat părerea că „este cu neputinţă câştigarea războiului în cazul când armata sovietică ar fi scoasă din luptă". In cazul când nu se va produce nici o intervenţie, Sovietele se vor vedea silite să vâre în luptă toate rezervele lor. Urmarea ar fi, aşa declară Litwinow, că speranţa ce şi-au pus-o Aliaţii într'o ofensivă comună în anul 1943 ar fi definitiv spulberată.

Deasemeni anunţă corespondentul american al lui „Times Herald", că s'ar atribui o deosebită însemnătate prezenţei lui Bullitt la Londra, deoarece se ştie că el are de grijă ca, prin participarea flotei americane, să asigure paza convoaielor cu destinaţia Murmansk.

Şi aşa se împletecesc planurile iudaismului mondial pentru acţiunea de ajutorare a bolşevismului jidovesc. Iudaismul mondial are nevoie de bolşevism ca şi de Uniunea Sovietelor spre a-i servi drept centrală pentru planurile comuniste de revoluţionare a lumii întregi. Menţinerea acestei ţări gigantice de sub scutul şi controlul internaţional jidovesc este deci de un interes cât se poate de mare, căci, după planurile iudaismului mondial, comunismul trebue răspândit în lumea întreagă din Uniunea Sovietelor. Cu ajutorul Uniunii Sovietelor, iudaismul mondial vrea să bolşevizeze toate ţările, căci pentru iudaism bolşevismul mondial este mijlocul cu ajutorul căruia crede că va putea dobândi supremaţia lumii întregi. Acestea sunt motivele care-l îndeamnă pe iudaism ca să se facă luntre şi punte spre a determina o acţiune de ajutorare a Uniunii Sovietelor. Iudaismului îi este cu totul indiferent dacă soldaţii englezi sau americani vor cădea cu duiumul pentru înfăptuirea planurilor sale nebune; nu-i este însă de loc indiferent dacă Uniunea Sovietelor s'ar mai putea sau nu menţine. Cu acţiunea sa de ajutorare a bolşevismului, iudaismul a jucat totul pe o carte. Corcitura jidovească Bullitt şi tovarăşii săi Maisky şi Litwinow-Finkelstein vor face tot ce le va sta în putinţă spre a stoarce cu de-a-sila dela anglo-saxoni furnizări de ajutoare pentru Uniunea Sovietelor.

Dar şi acest mare proect al iudaismului mondial va fi zadarnic. De o salvare a Uniunii Sovietelor nu mai poate fi vorba, nici măcar în cazul când ar lua într-adevăr fiinţă cel de „al doilea front". Dimpotrivă, acesta va influenţa şi mai mult mersul războiului în defavoarea Aliaţilor, pricinuind pe cât posibil înfrângerea definitivă chiar şi a Angliei. Oricât de rafinat şi iscusit, oricât de şiret ar putea fi înscenate planurile iudaismului mondial, ele vor fi sortite mereu eşecului, deoarece iudaismul mondial comite întotdeauna o greşeală fundamentală: In toate planurile ce şi le face nu ţine seama de existenţa armatei germane şi de cea a aliaţilor ei.

(Serviciul Mondial)

2. Potrivit planurilor iudaismului mondial, lupta pentru libertatea poporului indian trebue înfrântă prin acţiunea comuniştilor indieni

India, populată de aproximativ 350 milioane locuitori, este cunoscută ca cea mai mare şi mai bogată colonie a Angliei. De pe spinarea populaţiei indigene din această ţară întinsă, capitalismul iudeo-britanic s'a priceput să stoarcă bogăţii colosale. Incă de multă vreme poporul indian a încercat să scuture jugul asupritor iudeo-britanic, dar nu i-a succes. Luptătorii indieni pentru libertate au fost surghiuniţi de către poliţie, împuşcaţi de militarii britanici sau zac în închisori, fiind condamnaţi la mulţi ani de osândă. Cei mai cunoscuţi luptători

pentru libertatea Indiei ca: Subhas Chandra Bose, Mahatma Gandhi şi Pandit Nehru au fost cu toţii victime ale sbirilor capitalismului iudeo-britanic şi au zăcut vreme îndelungată sub zăvoarele închisorilor engleze.

Odată cu ocuparea victorioasă a Birmaniei de către Japonezi, a început să bată războiul şi la porţile Indiei. Guvernul englez, reprezentantul capitalismului iudeo-britanic, se străduieşte cu orice preţ să salveze în India ce s'ar mai putea încă salva. Tocmai comunistul cel de sânge jidovesc, Sir Stafford Cripps, care în cabinetul britanic este mandatarul lui Stalin şi care împreună cu jidanul Maisky, ambasadorul sovietic la Londra, are misiunea de a bolşeviza Anglia, tocmai acesta a fost trimis în India în calitate de împuternicit special spre a înhăma această uriaşă ţară la interesele de război jidovo-engleze. Ca şi un negustor jidan, Sir Stafford Cripps, în tratativele pe care le-a dus în Delhi, a căutat să-i tragă pe sfoară pe Indieni. La început a luat-o cu aroganţa, dar văzând că nu-i merge, a încercat cu cedări amăgitoare. Totuşi Indienii nu s'au lăsat prinşi în cursa oratoriei talmudice a acestui agent englez, menţinându-şi cu tărie pretenţiile lor de a deveni liberi şi independenţi. Naufragiul misiunii lui Cripps în India, a adus guvernul englez ca şi pe jidovii dela spatele lui, într'o situaţie foarte critică, deoarece îi ameninţă mereu pericolul latent că Indienii ar putea să-şi dobândească libertatea cu ajutorul Japoniei, scuturând pentru totdeauna jugul jidovo-britanic. In caz că însă guvernul britanic, a cărui putere şi aşa e destul de slăbită, ar pierde Indiile, atunci ar fi numai o chestie de timp ca Anglia să închine steagul şi să se declare învinsă în acest gigantic război. Unei înfrângeri a Angliei îi va urma fără doar şi poate o înfrângere a Statelor Unite şi a tuturor acelora care împreună cu aceste două ţări şi-au dat mâna cu iudaismul mondial. Conducerea iudaismului mondial şi-a dat perfect de bine seama de marea primejdie ce o prezintă India, care poate ameninţa situaţia Aliaţilor şi ca atare a sa însăşi, şi a pregătit de curând cu ajutorul guvernului britanic o nouă lovitură.

Pe la începutul lunei Iulie 1942 viceregele Indiei, lordul Linlithgow, a abrogat interzicerea ce fusese hotărîtă împotriva partidului comunist încă din anul 1934, făgăduind acestui partid, care este o primejdie pentru fiinţa statului şi a poporului indian, deplină libertate pentru întruniri şi activitate. La ordinul guvernului indo-britanic, o serie de conducători comunişti indieni, care fuseseră condamnaţi la pedepse privative de libertate, au şi fost puşi între timp pe picior liber iar acum, nestânjeniţi de nimeni, pot să aţâţe iarăşi masele după directivele date de jidovii din Moscova. Tot astfel şi presa comunistă din India poate din nou să apară. Odată cu înlăturarea acestor restricţii, guvernul indo-britanic a făcut cunoscut într'o declaraţie oficială că partidul comunist, urmează să recunoască printr'o circulară către membrii săi, o schimbare de front. Conducerea partidului comunist din India recunoaşte acum că actualul război ar fi „un război al poporului" în care poporul indian trebue să colaboreze cât mai strâns unit, făcând cauză comună „cu celelalte popoare iubitoare de libertate". Partidul comunist ar fi pregătit să ia parte cu trup şi suflet la acest război.

Drept aceea guvernul indo-britanic şi-a şi exprimat marea sa satisfacţie că indienii comunişti au declarat că-şi însuşesc năzuinţele britanice de război. Din acest motiv, potrivit declaraţiei făcute, el va înlesni toate posibilităţile de realizare a planurilor lor, pentru ca poporul indian să se declare pentru actualul război şi să se organizeze în vederea apărării.

Prin faptul că s'a dat iarăşi frâu liber comuniştilor din India, iudaismul mondial cu slugile sale din cabinetul britanic crede că i-a reuşit o lovitură

politică magistrală. Iudaismul mondial crede că ceea ce Sir Stafford Cripps n'a putut scoate la capăt cu păturile conducătoare ale Indiei, va putea să realizeze dându-le comuniştilor mână liberă în India. Dar poporul indian, dornic de libertate, nu s'a lăsat înhămat la interesele de război ale Angliei. Comuniştii indieni, buimăciţi de instrucţiunile jidovilor sovietici din Moscova şi sub pretextul că luptă pentru Uniunea Sovietelor, au ajuns să sprijine acum afacerile capitalului jidovo-britanic. Aşa dar comuniştii indieni care pretindeau întotdeauna că ţelul vieţii lor ar fi lupta împotriva capitalismului care exploatează poporul indian, ca şi lupta pentru libertatea Indiei, s'au declarat astăzi gata să intre în război spre a lupta pentru capitalismul jidovo-britanic şi pentru prăbuşirea în sclavia acestui capitalism tocmai a marei mase a muncitorilor indieni. Acest fapt arată gravitatea trădării conducătorilor comunişti indieni faţă de propriul lor popor. El ne mai arată însă într'o măsură şi mai mare cum pentru iudaism, comunismul nu este decât un mijloc spre realizarea scopului. Chiar şi comunismul indian nu-i serveşte iudaismului decât spre realizarea propriilor sale planuri. Astfel, precum în ultima vreme iudaismul mondial intenţionează să-i sacrifice pe altarul sângeros al războiului atât pe soldaţii englezi cât şi pe cei americani, în nebune acţiuni de violenţă şi masări de trupe, tot astfel şi comunismul indian trebue pus în slujba unei victorii a taberei anglo-sovietice pentru a ajuta astfel realizarea biruinţei iudaismului mondial. Lupta poporului indian pentru libertatea sa trebue să fie deci combătută cu toate mijloacele de către însuşi comunismul indian. Conducătorii politicei mondiale jidoveşti, ca şi slugile lor umile din guvernul britanic, socot că comuniştii indieni nu vor înţelege greşit şi nu se vor încumeta să exploateze libertatea pe care viceregele britanic şi nobilul lord Linlithgow le-a acordat-o. Ei mai socot că mizeria populaţiei indiene care se datoreşte exclusiv capitalismului iudeo-britanic şi administraţiei engleze, aşa dară puterilor în favoarea cărora urmează să intervină acum comuniştii indieni, că această mizerie se pretează foarte bine pentru o agitaţie comunistă. Nu putem privi decât cu scârbă acest calcul cu adevărat jidovesc, de a voi să tragi foloase din mizeria unui popor de care singur te-ai făcut vinovat, pe care l-ai stors de-a-binele şi l-ai robit, pentru ca acum să-l sileşti să lupte şi să-şi verse sângele său tocmai pentru a-şi pecetlui soarta sa de sclav.

Să mai fie oare în afară de Uniunea Sovietelor vreun exemplu mai nimerit ca acesta că bolşevismul nici nu se gândeşte să libereze masele largi, precum pretinde cu atâta făţărnicie, ci că nu e decât un mijloc auxiliar al politicii mondiale jidoveşti de a robi completamente popoarele? Este şi rămâne fapt cert că propaganda comuniştilor indieni serveşte numai capitalismului jidovo-britanic şi politicii iudaismului mondial, şi că guvernul indo-britanic, dacă împrejurările ar fi altele, nici că s'ar mai fi gândit să abroge interdicţia care dura de opt ani de zile împotriva partidului comunist. Şi în actuala conjunctură, nu este o sfidare criminală când comuniştii indieni vorbesc în discursurile lor de propagandă că s'ar simţi obligaţi să participe la acest „război al poporului"?

Iudaismului mondial i-a reuşit astăzi ca puterea britanică în India să nu se mai sprijine acum decât numai pe partidul comunist al acestei ţări. Şi sprijinită pe comunismul indian, politica britanică crede c'ar putea înnăbuşi acum lupta pentru libertatea poporului indian. Cu metodele de care a făcut uz şi până acum, Anglia crede că împotriva Indienilor dornici de libertate va putea lua cele mai sângeroase măsuri de violenţă prin organizarea conştientă a unei terori înspăimântătoare.

După cum s'a comunicat din Stockholm la 23 Iulie 1942, ataşaţilor străini ai presei li s'a declarat la Londra că guvernul englez îl va acoperi în tot cazul

pe viceregele Indiei, în cazul când acesta ar fi nevoit să ia măsuri împotriva Indienilor recalcitranţi. Campania de insubordonare, pusă la cale de către Gandhi, va fi considerată drept o sabotare a străduinţelor de războiu ale Indiei.

In cercurile guvernamentale engleze se subliniază într'adins că îndărătul acestor hotăriri britanice ar sta Preşedintele Roosevelt şi Statele Unite, de-a-dreptul zis, iudaismul american care se pronunţă dela caz la caz în orice împrejurări.

Regia jidovească a tuturor acestor acţiuni de siluire britanică, îndreptate împotriva voinţei de libertate a poporului indian, mai e subliniată încă şi prin faptul că şi partidul laburist englez care aparţine celei de a II-a Internaţionale marxiste, s'a dat şi el de partea capitalismului iudeo-britanic şi s'a hotărît să lupte împotriva tendinţelor de independenţă a Indiei. De aici iese la iveală toată minciuna chiar şi a acestui partid marxist care pretindea mereu că luptă pentru libertatea popoarelor, pentru liberarea marilor mase de sub jugul capitalist şi care respinsese odinioară în întregime comunismul. Astăzi toate aceste „ţeluri măreţe ale partidului" au fost uitate. La ordinul iudaismului mondial, comunismul indian merge astăzi mână'n mână cu partidul laburist, spre a lupta pentru capitalismul şi imperialismul jidovo-britanic, ca şi împotriva libertăţii poporului indian. In felul acesta laburiştii demonstrează în mod public totala lor dependenţă de iudaism, care merge chiar atât de departe încât le-a schimbat completamente ţelurile ce formaseră însăşi miezul programului lor de partid şi acum, la ordinul iudaismului, se leapădă de ceea ce mai înainte adoraseră şi adoră cele de care mai înainte se lepădaseră.

In comunicatul suedez se spune că nu demult ar fi apărut în „Daily Herald" un articol vehement la adresa lui Gandhi, care s'ar datora influenţei pe care o au în guvern membrii partidului laburist. Acest partid s'a hotărît să se încadreze pe faţă în frontul comun pe care l-a constituit Churchill împotriva aspiraţiunilor de libertate ale Indienilor.

Şi chiar comunistul cel de sânge jidovesc, Sir Stafford Cripps, care până nu demult se mai dedea încă drept un împăciuitor al Indiei, a socotit c'a sosit momentul să-şi scoată masca. Din Berna s'a anunţat la 26 Iulie 1942, că Sir Stafford Cripps s'a adresat către poporul american printr'o cuvântare rostită la radio, vorbind împotriva mişcărilor indiene de independenţă. Indiei, aşa declară Cripps, nu-i este îngăduit să pericliteze marşul Aliaţilor spre victoria lor din Răsărit. India trebue menţinută neapărat, iar guvernul englez este obligat să ia fără zăbavă măsurile cuvenite. Guvernul englez socoate că va găsi toată înţelegerea la populaţia americană.

Această cuvântare rostită la radio, prin care Sir Stafford Cripps s'a adresat către Americani, este considerată de către comunicatul din Stockholm dela 27 Iulie 1942, drept o nouă fază a politicei de siluire engleză în India. Se crede că măsurile pe care Anglia şi-a pus de gând să le ia în India, vor fi deosebit de aspre şi necruţătoare. Acestea reies şi din presa engleză în care se tot aminteşte că guvernul englez va proceda în India cu părere de rău, dar „cu mână forte şi fără nici o cruţare".

Astfel India se află acum în faţa unor grele încercări, căci nu mai încape îndoială că iudaismul mondial, pentru care politica Indiei prezintă un factor important, îşi va transpune în fapt împlinit ameninţările sale brutale împotriva mişcării indiene pentru independenţă. Diferitele sale slugi şi puteri auxiliare care stau în serviciul ei în acest plan de siluire şi de oprimare a unui popor fără apărare, sunt însă pe lângă guvernul britanic, cu deosebire membrul ei

comunist Sir Stafford Cripps, viceregele Indiei Lordul Linlithgow şi pe lângă capitalismul iudeo-britanic, înainte de toate partidul laburist şi partidul comunist al Indiei, care au fost legaţi cu toţii la un loc de către iudaism într'o alianţă nefirească îndreptată împotriva libertăţii indiene.

Cu aceasta se confirmă înţelegerea naţionaliştilor indieni din Bangkok de sub conducerea lui Subhas Chandra Bose, care din capul locului i-a prevenit pe compatrioţii săi să refuze orice negocieri cu Englezii, întru cât asemenea negocieri n'ar avea nici un rost.

Rămâne de pe acum ca un lucru bine stabilit, că iudaismul mondial şi slugile sale plutocrate, marxiste şi comuniste nu vor fi în stare să oprească eliberarea poporului indian. Dimpotrivă, prin inumana lor acţiune, asasină şi teroristă pe care au de gând s'o aplice în India, ei nu vor izbuti decât să accelereze această eliberare.

(Serviciul Mondial)

3. Ministrul-preşedinte Quisling a pus din nou în vigoare în forma sa originară art. 2 din vechea lege norvegiană care le interzicea jidanilor şederea în ţară

Incă la finea secolului al XVII-lea era în Norvegia în vigoare o lege care le interzicea jidanilor şederea în ţară fără obţinerea unei prealabile aprobări din partea Regelui. Interdicţia datează din anul 1687 şi a fost formulată în cartea a treia, cap. 22, art. 1 din legea organică al lui Christian al V-lea, după cum urmează:

„Este oprită intrarea oricărui jidan aici în ţară, fără să fi obţinut în prealabil o scrisoare de învoire din partea Regelui. Jidanii ce se vor încumeta totuşi să intre în ţară fără o astfel de scrisoare de învoire, vor fi pedepsiţi cu câte 1000 de taleri de persoană. Cei ce-i vor denunţa pe jidani şi vor atrage atenţia oficiului regal, vor primi ca recompensă 50 de taleri."

Această interdicţie din 1684 n'a fost totuşi prima lege norvegiană îndreptată împotriva jidanilor, căci încă în anul 1025 Olaf cel Sfânt a interzis şederea în ţară a celor ce nu erau botezaţi în legea lui Hristos.

In secolul al XVII-lea, după unirea Norvegiei cu Danemarca, ambele ţări fuseseră guvernate după aceleaşi legi.

Cu toată această interdicţie, în anul 1734 au apărut în Tönsberg trei jidani care veniseră să încaseze creanţe scadente. Ei au declarat c'ar fi originari din Amsterdam şi c'ar avea intrarea liberă în ţară în baza declaraţiei regale din 14 Decembrie 1670, care cuprinde dispoziţiuni privitoare la libera circulaţie a jidanilor portughezi, cu deosebire pentru aceia care-şi au sediul în Amsterdam, Hamburg sau Glückstadt. Totuşi, deoarece n'au fost în posesiunea unei scrisori de învoire, au fost arestaţi şi fiecare dintre ei a fost condamnat la o amendă de câte 1000 de taleri, la care s'a mai adăogat şi 30 de taleri cheltueli de judecată. De amenda băneaască au fost însă iertaţi, întru cât s'au obligat să părăsească imediat ţara, luându-şi obligaţia de a le comunica jidanilor olandezi că fără o scrisoare de învoire li-i interzisă jidanilor intrarea în Norvegia.

Adunarea legislativă din Eidsvold a prevăzut în anul 1814, la art. 8 al anteproectului de constituţie următoarea stipulaţie privitoare la jidani:

„Religia evangelic-luterană este religia Statului şi a Regelui. Toate sectele religioase pot să-şi exercite în liberă voie credinţa şi obiceiurile lor, totuşi **jidanilor li se interzice şi de acum înainte intrarea în ţară.**"

Stipulaţiunea din art. 2 privitoare la jidani din legea organică norvegiană a fost votată de către Adunarea legislativă din Eidsvold în ziua de 4 Mai 1814, cu 94 de voturi pentru şi 7 voturi contra. Iată şi textul verbal al acestei stipulaţiuni:

„Religia evangelic-luterană rămâne religia oficială a Statului. Locuitorii de religie evangelic-luterană sunt obligaţi să-şi crească copiii în aceeaşi credinţă. Ordinul Iesuiţilor şi tagmele călugăreşti sunt interzise. Jidanilor li-e oprită şi de acum înainte intrarea în ţară."

Astfel li s'a interzis jidanilor imigrarea în Norvegia.

La 12 Mai 1839 un jidan din Altona a încercat să debarce în Cristiania (Oslo). Deoarece însă nu era în posesiunea unei scrisori de învoire a fost nevoit să facă calea întoarsă, fără să fi pus piciorul pe pământul norvegian.

Acest incident le-a servit elementelor jidovite din Norvegia ca pretext pentru a cere cu insistenţă abrogarea articolului 2 din legea organică norvegiană. Astfel jidovitul Henrik Wergeland, al cărui părinte fusese unul dintre cei mai înverşunaţi duşmani ai imigraţiei jidoveşti în Norvegia, a făcut prin deputatul Sörensen, la 28 Iunie 1839, propunerea ca Stortingul (parlamentul norvegian) să procedeze la ştergerea ultimului aliniat al art. 2 din legea organică. Această propunere avea să fie adusă în discuţie în prima sesiune a Stortingului, care urma să aibă loc în anul 1842.

Intre timp Wergeland şi prietenii săi au desfăşurat o activitate intensă în favoarea jidanilor. Ei au organizat un cerc de prieteni de aceeaşi concepţie şi au încercat să-i influenţeze în sensul concepţiei lor pe deputaţii Stortingului. Pe lângă aceasta Wergeland a mai tipărit în anul 1841 o lucrare de o sută de pagini în care pleda cu căldură cauza jidanilor. Această lucrare de propagandă purta titlul: „Contribuţie la problema jidovească şi la întărirea propunerii privitoare la abrogarea aliniatului ultim al art. 2 din legea organică norvegiană".

Wergeland susţinea în scrierea sa neadevărul că Norvegia şi Spania ar fi cele mai înapoiate ţări din Europa, deoarece au adoptat o atitudine de intoleranţă faţă de jidani. El înalţă imnuri de laudă la adresa celorlalte ţări europene, în care jidanii ar fi obţinut „aceleaşi drepturi cetăţeneşti, aceeaşi posibilitate de a ocupa funcţiuni şi de a fi investiţi cu onoruri şi demnităţi" şi-i prezintă poporului norvegian ca exemplu demn de imitat, aceste ţări în care jidanii îşi începuseră de acum acţiunea lor de subminare. In anul 1842 Wergeland a tipărit o colecţie de poezii cu titlul: „Der Jude, neun blühende Dornenzweige" („Jidanul, nouă spini înfloriţi"). Aceste publicaţiuni nu aveau alt scop decât de a trezi simpatia pentru cauza jidovească. Populaţia norvegiană şi cu deosebire deputaţii trebuiau câştigaţi pentru această cauză. Wergeland socotea că în felul acesta va izbuti să trezească şi să cultive o dispoziţie favorabilă pentru propunerea sa de abrogare a ultimului aliniat al art. 2 din legea organică norvegiană.

Wergeland nu s'a dat în lături de a momi poporul norvegian cu iluzia că dacă li s'ar permite jidanilor să intre nestingheriţi în ţară, atunci ei ar aduce — în urma relaţiilor lor internaţionale — la mare înflorie comerţul norvegian şi ar aduce în felul acesta în ţară mulţi bani, bogăţie şi bună stare.

La 9 Septembrie 1842 propunerea aceasta a fost adusă în discuţia Stortingului. Ea a fost însă respinsă, deoarece mai ales deputaţii din cercurile ţărăneşti au votat împotriva ei. Wergeland şi-a permis chiar obrăznicia de a apare în Storting şi de a răspândi printre deputaţi foi de propagandă pentru a-i influenţa în sensul concepţiei sale filoiudaice. El a încercat să exercite o asemenea influenţă şi printr'un articol scris de el şi publicat în ziarul „Den Constitutionelle" în dimineaţa zilei în care a ajuns la discuţie propunerea sa. Aşa dară, cu toată această propagandă filoiudaică, propunerea a fost respinsă. In ziua următoare, deci la 10 Septembrie 1842, Wergeland şi-a înnoit totuşi propunerea şi a întreprins paşii necesari ca să fie supusă aprobării proximului Storting. Wergeland şi cercurile din jurul său mai sperau aşa dară să poată răzbi cu propunerea lor în favoarea situaţiei jidanilor printr'o intensificare a propagandei.

In anul 1844 Wergeland a mai scos un nou volum de poezii, întitulat: „Jüdin, elf blühende Dornenzweige" („Jidoafca, unsprezece spini înfloriţi"). In acelaşi an a mai publicat o serie de articole în favoarea jidanilor, ca bunăoară „Die Judensache", „Verleumdungen gegen die Mosaiter" şi „Grundsätze" („Problema jidovească", „Calomnii la adresa mosaicilor", „Principii").

La 12 Iulie 1845 a murit Wergeland. Iar la 22 Octombrie 1847 jidanii i-au înălţat lui Wergeland un monument în Stockholm. Propaganda condusă atâta timp de Wergeland îşi produsese între timp roadele sale, căci la inaugurarea monumentului au luat parte printre alţii şi ministrul norvegian Due, Oberstatthalterul Freiherr Sprengporten, preşedintele colegiului comercial Skogman şi directorul de poştă Hamilton. Monumentul a fost dus ulterior la Cristiania şi desvelit acolo în ziua de 17 Iunie 1849.

La 9 Septembrie 1845 propunerea lui Wergeland pentru abrogarea ultimului aliniat din art. 2 al legii organice norvegiene a fost supusă din nou discuţiei şi votului Stortingului. Dar ea a fost şi de astă dată respinsă. Deputatul şi revizorul Daa şi-a însuşit această propunere şi a adus-o din nou în discuţia proximei sesiuni a Stortingului. Totuşi la 10 August 1848 această propunere a fost din nou respinsă de Storting.

Din păcate s'au mai găsit ulterior şi alţi deputaţi norvegieni care s'au arătat a fi atât de lipsiţi de simţul de onoare, încât au intervenit pentru cauza jidovească. La 14 August 1848 deputaţii H. Holmboe, D. B. Juell şi Carl Konow au înnoit iarăşi propunerea de a abroga aliniatul „Jidanilor li e oprită intrarea în ţară" din legea organică norvegiană. La 13 Iunie 1851 Stortingul a luat în discuţie această propunere care de astă dată a fost primită.

La 21 Iulie 1851 această schimbare a legii organice a fost recunoscută şi întărită de regele suedezo-norvegian Oscar I-lea.

La 24 Septembrie 1851 o lege specială preciza că jidanilor li-e permisă intrarea în Norvegia. Pe baza acestei legi au imigrat în anul 1852 cei dintâi jidani în Norvegia. Incepând din anul 1876 jidanii şi-au avut şi propriul lor cimitir în Cristiania. In anul 1899 jidanul Dr. Aschkenaze a intrat în ţară ca prim-rabin al jidanilor norvegieni, iar în anii 1919—21 jidanii şi-au ridicat şi o sinagogă în centrul oraşului Cristiania.

Pe lângă comunitatea jidovească din Cristiania, mai există o comunitate jidovească şi'n Trondheim. Imigraţia jidanilor a început acolo pe la finea deceniului al VII-lea al secolului trecut. Incepând din 1890 imigraţia jidanilor în Norvegia s'a intensificat foarte mult. In secolul al XX-lea această imigraţie a sporit şi mai mult. Cu deosebire s'au refugiat mulţi jidani în Norvegia după

pogromurile din Polonia şi Galiţia. Un alt puhoiu jidovesc a inundat Norvegia după 1933, în urma cuceririi puterii în Germania de către naţional-socialişti.

Măsura prin care în 1851 s'a ridicat pentru jidani interdicţia de a intra în Norvegia a fost de sigur una dintre greşelile cele mai mari pe care a putut-o comite poporul norvegian căci, ca şi tuturor celorlalte popoare aşa şi celui norvegian, jidanii nu i-au adus decât nenorociri. Astfel şi'n Norvegia au înţeles jidanii să-şi cucerească importante poziţii pe care le-au folosit apoi spre paguba poporului norvegian, pentru satisfacerea propriilor lor interese egoiste. Vom aminti aci numai de acţiunea nefastă a jidanului Hambro care, în calitatea sa de preşedinte al Stortingului, a exercitat o influenţă atât de mare asupra poporului norvegian încât în anul 1940 l-a determinat să intre în războiu şi să opuie o rezistenţă absurdă Marelui Reich.

Noul guvern norvegian de sub conducerea conştientă a ministrului-preşedinte Quisling a recunoscut dela început marea primejdie pe care o prezentau jidanii pentru Norvegia şi se stăruieşte să dea o soluţie definitivă problemei jidoveşti din Norvegia. Cu atâta mai îmbucurător este faptul că ministrul-preşedinte Quisling a pus nu demult din nou în vigoare, în forma sa originară, art. 2 din legea organică norvegiană. Ministrul Riisnaes a adus această hotărîre la cunoştinţa publică în cuvântarea sa din 12 Martie 1942. Iată şi textul exact al deciziei ministrului-preşedinte:

„Decizie privitoare la legea organică."

„Interdicţia din part. a 2-a a articolului 2 din legea organică ce a fost ridicată la 21 Iulie 1851 şi are textul:

Jidanilor li se interzice intrarea în ţară

se introduce din nou în legea organică.

Oslo, 12 Martie 1942.

Quisling."

Prin această decizie ministrul-preşedintele Norvegiei a repus în vigoare articolul unei legi care prin ani de zile s'a dovedit a fi de mare eficacitate pentru asigurarea securităţii poporului său.

(Serviciul Mondial)

4. Presa elveţiană caută ca prin propaganda ei pentru Uniunea Sovietelor să trezească şi să întreţie un defetism european

Pe când aproape toată Europa continentală de astăzi e în plină luptă cu bolşevismul jidovesc şi atâţia părinţi şi tineri ai acestei Europe îşi varsă sângele lor pentru întemeierea unei păci durabile şi fără de jidani a continentului nostru, pe când de pe acuma se 'nfiripă o solidaritate europeană care se îndreaptă ca o reacţiune firească împotriva barbariei iudeo-bolşevice — anumite ziare elveţiene ţin mereu să arate că nu sunt de loc înţelese cu această luptă de apărare. Nu destul că aceste ziare publică periodic şi cu o predilecţie deosebită declaraţiile jidanului bolşevic Losowski şi ştirile pe care literatul iudeo-bolşevic Ilja Ehrenburg le difuzează prin agenţia Exchange Telegraph despre „victoriile armatei roşii" sau pe care le răspândeşte agenţia Reuter ca „ştiri primite din Stockholm din izvor autorizat", — ci pe lângă aceasta, aceste ziare se încumetă să prezinte poporului elveţian concepţia

iudeo-bolşevică în culori cât mai simpatice. Aceste ziare elveţiene, întreţinute de propaganda iudeo-anglo-saxonă, au prezentat în timpul iernii trecute şi continuă a prezenta şi astăzi situaţia armatei germane şi a celor aliate cu ea în culori cât mai sumbre şi prin acest fapt — lucrul acesta trebue fixat odată pentru totdeauna — s'au făcut vinovate de întreţinerea **unei atmosfere defetiste** în Europa. Ţinem să accentuăm că aici e vorba de un defetism european, deoarece cu toate străduinţele contrare anglo-saxone, Elveţia e un stat a cărui viaţă şi viitor sunt sortite să se desvolte şi de acum înainte în strânsă legătură cu viaţa şi viitorul popoarelor Europei. Dacă Puterile care menţin astăzi ordinea în Europa nu-i pretind Elveţiei nimic altceva decât o atitudine neutrală, nu trebue să se piardă din vedere faptul că'n relaţiile dintre popoare există anumite norme care nu trebuiesc călcate nici măcar în cazul când drepturi şi tradiţii istorice îl favorizează pe un stat în mod unilateral.

După ce congresul dela Viena (1815) i-a fixat Elveţiei o nouă viaţă, neutralitatea acesteia a devenit una dintre realităţile consacrate de către drepturile popoarelor europene. Şi indiferent dacă una sau alta dintre grupele statelor europene spera să tragă anumite foloase din această neutralitate sau s'o folosească în lupta pentru menţinerea echilibrului european, fapt cert este că în cei 125 de ani de existenţă Elveţia nu i-a cauzat nici unui stat nici un fel de pagubă sau prejudiciu — bine înţeles dacă privim lucrurile dintr'un punct de vedere mai înalt.

Ţinând însă seama de lupta comună şi hotărîtoare pe care popoarele europene o poartă pe frontul de Est, socotim că ni-e permis să ne punem întrebarea pur academică, dacă multor cetăţeni elveţieni, care trăiesc în prima oară în istoria ţării lor — să continue a-şi menţine şi mai departe neutralitatea, dacă într'un timp când nu se mai duce lupta pentru interese dinastice, ci în care se hotăreşte soartea Europei întregi şi deci şi a Elveţiei, nu se simt câtuşi de puţin stânjeniţi de această tradiţională neutralitate a ţării lor? Nu trebue să uităm nici un moment faptul că un om de stat elveţian şi anume fostul consilier federal şi preşedinte al Confederaţiei Elveţiene Guiseppe Motta, a fost acela care a luat prin ani de zile şi cu o consecvenţă nestrămutată o atitudine refractară comunismului şi care a dat o orientare antisovietică şi politicii externe elveţiene.

Se pune acum întrebarea dacă această aversiune lăuntrică a unui Motta faţă de Uniunea jidovită a Sovietelor a rămas un fenomen elveţian unic şi izolat sau dacă atitudinea lăuntrică a multor cetăţeni elveţieni e şi ea cu totul alta decât cea care o reprezintă o parte a presei elveţiene? E foarte greu să se dea un răspus veridic la această întrebare, deoarece într'o ţară în care presa conducătoare e supusă influenţelor externe şi jidoveşti, vocea porului nici nu poate fi auzită. Căci cetăţeanul elveţian a fost dus în eroare tocmai de mult lăudata libertate a presei, de care acest cetăţean e atât de mândru şi la care n'ar vrea să renunţe. Şi tocmai eroarea în care a fost dus de către presă i-a dat cetăţeanului elveţian în mare măsură o orientare politică ostilă Puterilor ordinei europene.

„Serviciul Mondial" a adus mereu în discuţie problema presei elveţiene mai ales pentru motivul că această problemă constitue un exemplu tipic de cum poate iudaismul şi francmasoneria jidovită să dobândească prin instrumentul unei prese conduse unilateral o situaţie preponderentă chiar şi în raport cu tradiţia unei sănătoase politici guvernamentale.

In tot cazul presa elveţiană a ajuns în ultimii ani în situaţia ca în numeroase cercuri politice ale Europei care începuseră cu hotărîre şi mult optimism reconstrucţia unei Europe noi, atitudinea acestei prese, în care se exprimă o ostilitate vădită faţă de această Europă nouă, să facă o impresie cât se poate de rea. Şi n'ar constitui nici o exagerare dacă am susţine că această atitudine a presei elveţiene, care abuzează de o neutralitate recunoscută prin tratate, constitue o trădare faţă de Europa. In cele mai grele zile ale luptei de apărare a Europei împotriva uriaşului val de cotropire bolşevică, o parte a presei elveţiene şi-a permis să atace din spate, în mod perfect conştient şi cu tenacitate, Puterile noii orânduiri, făcând astfel jocul jidanilor şi al unor state dincolo de continentul european. Atitudinea acestei prese nu mai era în acord cu politica de neutralitate a Consiliului Federal Elveţian şi era de natură să-l compromită pe acesta în faţa întregii lumi, în modul cel mai grav. Cu toată presiunea la care a fost supus din partea Puterilor anglo-saxone, desigur că guvernului elveţian nu-i putea conveni această atitudine a presei sale. Acest atac al propagandei anglo-saxone asupra neutralităţii elveţiene a fost cu mult mai grav şi mai primejdios decât toate celelalte uneltiri jidoveşti îndreptate împotriva Elveţiei, ca bunăoară expedierea la New-York a unei mari părţi a aurului elveţian sau atentatul jidovesc din 1936 asupra valutei elveţiene. Desigur că iudaismul în propaganda sa ostilă Puterilor Axei nici nu se sinchiseşte de situaţia delicată în care se află Confederaţia Elveţiană, căci în ochii iudaismului Elveţia nu e decât un stat vasal pe care ar fi dispus să-l jertfească oricând şi ori unde i-ar dicta interesele. Această folosire nepermisă a libertăţii presei elveţiene de către iudaismul mondial constitue o încercare conştientă şi repetată de a compromite neutralitatea elveţiană, de a-i cauza guvernului elveţian mereu noi dificultăţi politice, de a provoca Puterile Axei şi de a submina însăşi poziţia politică a Elveţiei.

In funtea presei elveţiene de agitaţie şi ca o slugă credincioasă a iudaismului mondial păşeşte ziarul „National-Zeitung" din Basel. Socotim că e potrivit să amintim aici de două articole de propagandă în favoarea Sovietelor, publicate de acest ziar. Dăunăzi ziarul „National Zeitung" şi-a permis o glumă. El a susţinut anume că toate succesele militare obţinute de Germania în Polonia, Norvegia, Franţa, Belgia şi Olanda, în Balcani, în Uniunea Sovietelor şi'n Africa de Nord n'ar avea vreo importanţă hotărîtoare pentru soarta războiului. Toate aceste succese au fost bagatelizate şi legăturile lor strategice complet ignorate. Această afirmaţie care nu se poate să fi răsărit din capul unui critic militar, ci nu e decât o nouă propagandă iudeo-bolşevică, a fost făcută într'un mod cât se poate de provocător. Cel ce va urmări mai de aproape articolele acestui ziar elveţian va putea să constate că afirmaţii de asemenea natură apar zilnic. Atragem cu deosebire atenţia asupra articolului apărut la 21 Iulie 1942 în ediţia de dimineaţă a acestui ziar, cu titlul „Das russische Problem" („Problema rusească"). Determinate probabil de faptul că după noile înfrângeri militare ale armatei sovietice, cercurile largi ale poporului elveţian îşi vor pune întrebarea, dacă o contrarevoluţie rusească n'ar avea astăzi oarecari sorţi de izbândă, ziarul „National Zeitung" a socotit de bine să dea un răspuns favorabil regimului bolşevic. Discuţia în jurul acestei probleme e trasă de păr în mod cât se poate de vădit. Un cetăţean elveţian s'ar fi adresat adică ziarului „National Zeitung" cu întrebarea, dacă Kalinin, preşedintele Uniunii Sovietelor e de origine comună. Iată răspunsul pe care l-a primit acest cetăţean elveţian din partea ziarului:

„Mărturisim că ne-am apucat de cap, când ne-am aflat în faţa unei întrebări atât de naive. Nu putem decât să ne exprimăm consternarea că mai sunt

contemporani care încă tot n'au înţeles că în Rusia de azi nu numai un Kalinin ci, făcând abstracţie de câteva excepţii fără importanţă, toate personalităţile conducătoare au o origine foarte modestă, că nici nu există o altfel de origine decât cea simplă şi modestă. Dar cumpănind lucrurile mai bine, ne mai putem întreba: Face parte acest suflet naiv — care se vede bine că n'a auzit încă nimic de „Statul muncitorilor şi al ţăranilor" şi care mai trăieşte în credinţa că un „preşedinte" trebue să aparţie clasei suprapuse, — din tagma acelor „ştiutori" care socot să poată discuta asupra problemei ruse şi cad prea adesea în greşeala de a-i atribui însuşi poporului rus aspiraţiuni pe care le nutreşte democraţia europeană cu privire la soarta bolşevismului?

Pretinsa întrebare a unui elveţian, dacă Kalinin se trage dintr'o pătură socială modestă, îi apare autorului articolului de fond din „National Zeitung" de-a-dreptul ca o erezie, căci cui îi mai poate fi îngăduit astăzi să nu ştie că Uniunea Sovietelor e „Statul muncitorilor şi al ţăranilor"? Acest cetăţean elveţian, care pare că nu e decât un produs al fantaziei scriitorului elveţian, e prezentat ca o apariţie ciudată şi anacronică. Drumul care duce dela această Elveţie la aceea care spera într'o democratizare a bolşevismului după modelul democraţiilor europene, pare a nu mai fi prea îndepărtat. Iată cum prezintă situaţia din Uniunea Sovietelor autorul articolului citat:

Numai vechile generaţii ruseşti au mai rămas refractare regimului sovietic. Chiar dacă sistemul colhozurilor n'a izbutit încă să trezească toate simpatiile şi chiar dacă metodele GPU-ului sunt foarte incomode pentru pătura intelectuală ruso-sovietică, totuşi nu trebue să se piardă din vedere faptul că toate aceste măsuri au fost luate de către oameni de factura lui Kalinin, care sunt carne din carnea sa, muncitori de fabrică, cismari, şi ţărani. Ziarul „National Zeitung" mai adaogă la acestea următoarele:

„Se prea poate ca reprezentanţii autorizaţi ai poporului, despre care vorbesc Menşevicii în străinătate, să fi fost întradevăr asupriţi de către Stalin pe vremea prigoanei Trotzkyştilor, se prea poate chiar ca „aparatul" lui Stalin să nu fie pe placul multor proletari, dar aceste nemulţumiri n'au ajuns niciodată la concluzia că puterea conducătoare ar fi în mânile unei clase suprapuse şi străine de aspiraţiile poporului."

Nu încape nici o îndoială că fiecare soldat rus îşi dă perfect de bine seama că în actualul război guvernul sovietic face totul ce-i stă în putinţă pentru a mobiliza forţele existente şi că nici un fel de certuri interne nu paralizează aceste stăruinţi. Războiul pe care-l poartă tovarăşii unui Kalinin, trebue dus numaidecât până la capăt, în interesul întregului popor. Nici după căderea Sevastopolului nu i-a făcut Stalin poporului rus nici un fel de promisiune pentru acordarea de libertăţi mai mari. O catastrofă militară n'ar duce la prăbuşirea regimului bolşevic, deoarece tânăra generaţie a poporului rus ţine morţiş, în zile bune ca şi'n cele rele, la regimul comunist.

Acest agent al propagandei iudeo-anglo-saxone şi iudeo-comuniste din Elveţia a încercat aşa dară să prezinte actualul regim sovietic ca pe un regim al ţăranilor şi muncitorilor, ca pe un regim popular care nu poate fi niciodată asemuit cu regimul nepopular al unei pături suprapuse. Făcând abstracţie de faptul că fiecare articol scris de către un elveţian, în care se face încercarea de a aşeza regimul sovietic pe aceeaşi bază cu regimurile lumii civilizate, nu poate să producă decât o impresie detestabilă, — se mai face aici din nou încercarea de a masca faptul că regimul sovietic, departe de a fi un regim al ţăranilor şi muncitorilor, nu e decât un regim pur jidovesc. Lupta pe care

popoarele europene o poartă pe frontul de Est împotriva acestei puteri jidovești e prezentată în acest articol al ziarului „National Zeitung" ca o luptă imperialistă a Puterilor Axei. In felul acesta autorul își exprimă pe față simpatiile sale pentru regimul bolșevic și întregul articol nu urmărește altceva decât să întreție o atmosferă favorabilă Uniunii Sovietelor. Un ziar elvețian al burgheziei de stânga se pune așa dară direct în serviciul propagandei sovietice.

Incercările ziarului „National Zeitung" din Basel de a prezenta regimul sovietic în culori cât mai simpatice sunt atât de evidente încât nu se poate ca guvernul elvețian să nu-i pună cât mai curând capăt acestei activități jidovești pentru a opri continuarea unor asemenea tentantive de asasinat mișelesc. Nu e timpul ca să se mai încurajeze și nici tolereze și astăzi încă acțiuni care vor să provoace un defetism european.

(Serviciul Mondial)

Director: Dipl.-Ing. A. Schirmer. Redactor-șef: Erich Schwarzburg. Adresa: "Welt-Dienst", Frankfurt am Main, Postschliessfach 600. / Abonamentul: pe jumătate de an 3 RM, pe un an 6 RM (sau contravaloarea). A se menționa ediția în limba dorită. / Plăți: în Germania la: Dresdner Bank, Depositenkasse H, Frankfurt a. M., sau Postscheckkonto, Frankfurt a. M. nr. 6201; în Ungaria la: László Levatich, Postparkassenkonto nr. 40703, Budapesta; în Danemarca la: Kopenhaga, Postscheckkonto nr. 24905; în Suedia la: Stockholm, Postscheckkonto nr. 4277. / Reproducerea permisă și chiar dorită, dar numai cu menționarea sursei (Welt-Dienst, Frankfurt a. M.) și trimiterea a 3 exemplare justificative.

ANTIC. 6 25